

SANT JORDI

The background features a blue dragon breathing fire, with falling books and leaves. The dragon is dark blue and is breathing fire that is represented by falling books and leaves in shades of red, orange, and yellow. The background is a light blue with white circular lines and dots, suggesting a globe or a celestial theme.

**Textos premiats
al Concurs Literari
de Sant Jordi 2026**

Premià de Mar

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi 2026
organitzat per l'Ajuntament de Premià de Mar
i l'Associació d'Estudis Científics i Culturals.

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi
està subjecta a una llicència de Reconeixement-
NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de
Creative Commons.

Copyright de les il·lustracions: Paula Porras Martín
Disseny i maquetació: Aguiló Gràfic SL
Primera edició digital: juny 2026

Edita: BMR Edicions Digitals
Biblioteca Municipal Martí Rosselló i Lloveras
de Premià de Mar

Ajuntament de
Premià de Mar
www.premiademar.cat

Diputació
Barcelona

ACTA DEL JURAT DELS PREMIS SANT JORDI 2026

Reunits a la biblioteca Martí Rosselló i Lloveras, de Premià de Mar, el dilluns 20 d'abril de 2026 el jurat compost per:

JURAT ESCOLES

Irina Gracian Ferrer (Escola La Salle)
Laura Martínez Feixas (Escola El Dofí)
Gemma Moruno Garcia (Escola La Lió)
Raquel Esperanza Rampérez Baz (Escola Montserrat)
Sònia Ribas Mompel (Escola Sant Cristòfol)

JURAT JOVES I ADULTS

Joaquim Aguilar Huguet
Clara Bigordà Capellas (excusa la seva assistència)
Ariadna Borrás Maseda
Roser Montañola Martínez
Gemma Montoya i Albareda

Un cop fetes les deliberacions, ha pres la determinació d'atorgar els següents premis:

GRUP A: 1r i 2n de primària

SEGON PREMI del grup A modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Els llapis entremaliats*

Autora: **NAIA MORELLÓ**

PRIMER PREMI del grup A modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *El pet vermell*

Autor: **NIL DÍAZ**

SEGON PREMI del grup A modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *L'aigua*

Autor: **MAX MARISTANY ANGUITA**

PRIMER PREMI del grup A modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Pastisseria*

Autora: **ARLET BRINCAU SERRANO**

GRUP B: 3r i 4t de primària

SEGON PREMI del grup B modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Una fada sense vareta*

Autora: **NOA LAYUNTA VEGA**

PRIMER PREMI del grup B modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *La reina de l'esquí*

Autora: **LILY RIOJA FOLEY**

SEGON PREMI del grup B modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *El meu animal preferit*

Autora: **KIRA CHAMORRO HIERRO**

PRIMER PREMI del grup B modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *23 d'abril*

Autora: **VALERIA MARTÍN**

GRUP C: 5è i 6è de primària

SEGON PREMI del grup C modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Els homes de negre*

Autora: **ESTER BAQUÉ PERAMIQUEL**

PRIMER PREMI del grup C modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *La guineu i l'esquirol*

Autora: **ALÍCIA LLUNELL SANTIN**

SEGON PREMI del grup C modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *El meu avi*

Autora: **AKANE GARCÉS CARAM**

PRIMER PREMI del grup C modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *L'escola*

Autor: **BIEL FONTÀN CULLELL**

GRUP D: 1r i 2n d'ESO

SEGON PREMI del grup D modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *L'illa*

Autor: **ARNAU TORRES MAURI**

PRIMER PREMI del grup D modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *El misteri de la mussara*

Autor: **ROGER FREIXES**

SEGON PREMI del grup D modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Poesia*

Autora: **MARTINA HUERTAS CANOVAS**

PRIMER PREMI del grup D modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Aprendre a veure'ns*

Autora: **CARLOTA MARTÍNEZ VICENTE-TORTA**

GRUP E: 3r o 4t d'ESO

SEGON PREMI del grup E modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *El preu dels somnis*

Autora: **ASIA AL HAKEUE**

PRIMER PREMI del grup E modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *L'altra litora*

Autora: **NOA GALERA**

SEGON PREMI del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *La nostàlgia*

Autora: **CARLA MARTÍNEZ ESTRADA**

PRIMER PREMI del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Els detalls que no fan soroll*

Autora: **GALA LORENZO JACINTO**

GRUP F: de 15 a 18 anys

SEGON PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Estiu del 1992*

Autora: **CÈLIA FERNANDEZ**

PRIMER PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *L'Àngel*

Autora: **AROA ALONSO FERNÁNDEZ**

SEGON PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Els pètals de Sang*

Autora: **BRUNA LLORET LÓPEZ**

PRIMER PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *1 de febrer; IN MEMORIAM, Ἑλληνίδα*

Autora: **MARTINA LLORET**

GRUP G: de 19 anys endavant

PRIMER PREMI del grup G modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *L'Splendor of the Sea*

Autor: **RAMON SALA FERNANDEZ DE ARANBURU**

PRIMER PREMI del grup G modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2026 a:

Títol: *Record*

Autora: **AIXA SANTAMARIA SÁNCHEZ**

Índex

GRUP A 1r i 2n de primària

LA PASTISSERIA.....	11
ARLET BRINCAU SERRANO	
LAIGUA	12
MAX MARISTANY ANGUITA	
EL PET VERMELL	13
NIL DÍAZ	
ELS LLAPIS ENTREMALIATS	14
NAIA MORELLÓ	

GRUP B 3r i 4t de primària

23 D'ABRIL	16
VALERIA MARTÍN	
EL MEU ANIMAL PREFERIT	17
KIRA CHAMORRO HIERRO	
LA REINA DE L'ESQUÍ	18
LILY RIOJA FOLEY	
UNA FADA SENSE VARETA	20
NOA LAYUNTA VEGA	

GRUP C 5è i 6è de primària

L'ESCOLA	22
BIEL FONTÀN CULLELL	
EL MEU AVI.....	23
AKANE GARCÉS CARAM	
LA GUINEU I L'ESQUIROL	24
ALÍCIA LLUNELL SANTIN	
ELS HOMES DE NEGRE	31
ESTER BAQUÉ PERAMIQUEL	

GRUP D 1r i 2n d'ESO

APRENDRE A VEURE'NS 36

CARLOTA MARTÍNEZ VICENTE-TORTA

POESIA 37

MARTINA HUERTAS CANOVAS

EL MISTERI DE LA MUSSARA 38

ROGER FREIXES

L'ILLA 41

ARNAU TORRES MAURI

GRUP E 3r o 4t d'ESO

ELS DETALLS QUE NO FAN SOROLL 44

GALA LORENZO JACINTO

LA NOSTÀLGIA 46

CARLA MARTÍNEZ ESTRADA

L'ALTRA LIORA 47

NOA GALERA

EL PREU DELS SOMNIS 49

ASIA AL HAKEUE

GRUP F de 15 a 18 anys

1 DE FEBRER; IN MEMORIAM, 'ΕΛΛΗΝΙΔΑ 52

MARTINA LLORET

ELS PÈTALS DE SANG 54

BRUNA LLORET LÓPEZ

L'ÀNGEL 56

AROA ALONSO FERNÁNDEZ

ESTIU DEL 1992 60

CÈLIA FERNANDEZ

GRUP G de 19 anys endavant

RECORD..... 65

AIXA SANTAMARIA SÀNCHEZ

L'SPLENDOR OF THE SEA 67

RAMON SALA FERNANDEZ DE ARANBURU

GRUP A

**1r i 2n de
primària**

LA PASTISSERIA

ARLET BRINCAU SERRANO

Hi ha una pastisseria
Que fa dolços cada dia.
Fa de tot amb molta xocolata
I ho decora amb nata.

Hi ha una persona que ha demanat croissants
I no sabem com fer-los. Potser gegants!
També fem bunyols de vent
I sempre els compra la gent.

L'AIGUA

MAX MARISTANY ANGUITA

Un dia de pluja glaçada
una bruixa estava congelada.
S'estava banyant a la seva cascada
i queia pedregada.

Va parar de ploure
i la bruixa es va trobar un roure
i amb una poció de color blau
el va convertir en un palau.

EL PET VERMELL

NIL DÍAZ

Hi havia una vegada, en un país molt llunyà, hi havia una mofeta a qui li agradaven les pomes vermelles. En un bosc, la mofeta es va trobar un ànec; es va espantar i es va tirar un pet vermell. «Ecs! Què és això?», va dir l'ànec. La mofeta i l'ànec se'n van anar corrents i, camí del riu, es van trobar un porc. Van ensopegar i el porc els va dir: «Què sou vosaltres?». La mofeta tenia vergonya i “PUM”, es va tornar a tirar un pet vermell. Després, tots junts van anar a una casa i es van trobar la cadira del seu amic vell d'abans, de feia dos anys, a la mateixa casa. També hi era la mateixa persona. «Quins records!», va pensar la mofeta. Aleshores “PUM”, es va tirar un pet vermell i la persona, que era metge, va pensar: «Un pet vermell?». Al cap d'una estona, van pujar al terrat. La mofeta va pensar en una poma verda, se la va menjar i, aleshores, “PUM! PUM!” es tirava pets verds. Tots van riure i van viure feliços, menjant pomes verdes. “PUM!” pets verds. Conte contat aquest conte s'ha acabat! “PUM!” Pets.

ELS LLAPIS ENTREMALIATS

NAIA MORELLÓ

Vet aquí una vegada una nena que es deia Emma i la seva mare Clara que vivien en una casa enmig d'un desert. Un dia l'Emma va pensar que no tenia prou colors i va decidir anar a comprar-ne a una botiga del desert. Els únics que va trobar van ser els llapis entremaliats. Com que eren els únics que hi havia, els va comprar. En el moment que l'Emma els tenia a les mans, tots els llapis de colors van saltar de la capsa i van començar a pintar per tot arreu. L'Emma va tenir una idea: com que a la botiga tenien "flis-flis" de rentar, l'Emma va començar a netejar-ho tot. I conte contat, aquest conte s'ha acabat.

GRUP B

**3r i 4t
de primària**

23 D'ABRIL

VALERIA MARTÍN

De la boca del drac sortia foc.
El príncep el va esquivar.
Amb l'espasa li va donar un toc
i la sang es va activar.

Gota a gota queia la sang.
Sobre el terra una gran taca creixia.
Semblava que es feia fang
però realment una gran rosa lluïa.

EL MEU ANIMAL PREFERIT

KIRA CHAMORRO HIERRO

Té una cua llarga
mascota pot ser
l'aigua no li agrada
set vides té.

Pot roncar
de molts colors.
Potser et pot esgarrapar:
quatre potes té.

Si és mascota,
pinso menjarà
les orelles les té
més amunt del cap.

Té bigotis llargs
i un nas petit.
Si alguna cosa li agrada
es transforma en bandit.

Té poc cabell
i pot miolar.
És petit o mitjà
i si l'estimes el seu afecte et regalarà.

LA REINA DE L'ESQUÍ

LILY RIOJA FOLEY

Temps era temps, quan els animals parlaven i el monstre de les neus s'amagava darrere d'una llegenda molt antiga que deia que hi havia un terrible monstre que t'arruïnava tots els caps de setmana, hi havia una nena que es deia Katy a qui li encantava l'aventura, i per això li venien ganes de descobrir què s'amagava darrere d'aquella antiga història.

Era una nit d'hivern i la Katy pensava mirant la lluna a través de la finestra, però ja era tard i havia d'anar a sopar perquè la seva mare la cridava:

—Katy, filla, és hora de sopar!

La Katy, amb tota l'alegria del món, no parava de pensar com reaccionarien els seus pares quan els expliqués la seva idea, i per això va baixar les escales corrent, va estar a punt de caure, però ella va seguir corrent fins arribar a la taula.

Recuperant l'alè, mentre intentava parlar, va dir:

—Mama, papa... Vull... anar a esquiar!—va xisclar.

Llavors va mirar els seus pares i els seus pares la van mirar i van dir:

—Ho sentim molt, Katy, però ens fa por la llegenda i no volem que et facis mal. La Katy hi va estar insistint una mitja hora, però tot aquell esforç no va servir de gaire perquè els seus pares seguien dient que no. La Katy, per molt que li diguessin que no, seguia amb la idea de descobrir què hi havia de cert en aquella llegenda; per això va decidir que hi aniria caminant. Aquella mateixa nit, la Katy va preparar la motxilla i va anar a dormir d'hora per poder llevar-se d'hora i descobrir aquell secret d'una vegada per totes!

L'endemà, va tornar a baixar les escales corrent, va agafar un full i va escriure una nota perquè els seus pares no es preocupessin. La Katy va agafar una poma, se la va menjar i... apa! Va saltar dintre dels pantalons, es va posar la samarreta i ni es va molestar a rentar-se les dents. Es va posar la motxilla i va començar l'aventura.

Va sortir de casa, però és clar, era al matí i feia bastant de fred. Va córrer a dintre, va agafar la jaqueta més gruixuda que tenia i va tornar a sortir cap a fora. Després de caminar més d'una hora va arribar al seu destí on havia de començar a investigar: La Molina.

Quan va arribar no va fer res més que començar a investigar: va obrir la motxilla i va treure una lupa, va apropar-se-la a l'ull i va començar a mirar la neu amb molta atenció i es va adonar d'una cosa molt estranya: va veure una mena d'ombra, però no venia de darrere: venia del davant. La Katy, que era molt valenta, va mirar cap amunt, però l'únic que va veure va ser una corona flotant. A la Katy l'única cosa que se li va acudir va ser parlar amb ell o ella:

—Hola!—va dir la Katy.

Com que no va rebre resposta, va seguir parlant:

—No sé qui ets però em sembla que no estàs bé i és molt important estar bé.

De cop i volta, la corona no només era una corona, sinó que era una reina de l'esquí!

La Katy, en veure això, es va quedar bocabadada i va ser el torn de la paraula de la reina de l'esquí:

—Hola, jo em dic Nevada i soc la reina de l'esquí. Jo soc la que empipa tots els caps de setmana perquè mai em deixen esquiar i em fan fora de tot arreu!

La Katy ho va entendre i li va dir:

—Ho entenc, però no és una excusa per fer sentir malament a tothom. Et prometo que t'ajudaré a fer amics!

—De debò? Moltes gràcies, de veritat! —va dir la Nevada.

La Katy li va agafar la mà i va córrer muntanya avall, fins que va trobar una noia que treballava allà. La Katy li va tocar l'espatlla i li va dir:

—Hola, soc la Katy i aquesta és la...aaahhh!

La Katy no va poder acabar de parlar perquè la noia es va espantar quan la va reconèixer i per això va xisclar:

—Ah! És el monstre! És el monstre! Vine, petita!

La noia va estirar la Katy per la jaqueta, però la Katy no hi va anar. Li va explicar el que havia descobert i llavors la noia va cridar els seus companys i companyes i tots es van disculpar perquè no era just allò que estaven fent. Van quedar-se reflexionant pensant que tothom sigui com sigui, tothom té dret a ser feliç!

Des d'aleshores la Nevada és més feliç que mai, i no només ella. Ara tots plegats s'ho passen bé. I vet aquí la neu, vet aquí la nena que s'ha convertit en la reina.

UNA FADA SENSE VARETA

NOA LAYUNTA VEGA

Hi havia una fada que es deia Ela. Vivia en una caseta al bosc amb altres fades. El dia que feia 8 anys no estava prou contenta perquè a l'escola totes menys ella tenien vareta màgica. Per aconseguir-la, calia anar al bosc de les varetes i sentir en el cor alguna cosa especial. Cada vegada que hi anava ho intentava, però res de res. No ho aconseguia. A l'escola tot seguia igual, però un matí mentre passejava va trobar-se un unicorn a qui li faltava la banya, i li va preguntar: "I la teva vareta?" "No tinc encara cap vareta perquè no sento res en el meu cor", va contestar l'Ela. L'unicorn i l'Ela es van fer amics i van decidir explorar junts terres màgiques. Van anar a la terra dels ogres, la dels pagesos i la dels follets, però quan van arribar a la dels trols van trobar-ne un que no els deixava tornar al país de les fades. Només podrien tornar a casa si resolien el següent enigma: si un elefant pesa 1.000 quilos més que un ratolí i junts pesen 1001 quilos, quant pesa cada un? La fada no tenia gaire clar què respondre però l'unicorn, que era molt llest, va proposar-li el següent: "Les nostres idees seran millors si hi pensem junts!". I així ho van fer. Finalment van trobar la resposta correcta i van poder tornar. Just quan van arribar, la fada va sentir alguna cosa en el seu cor que no sabia d'escriure i de sobte va aparèixer una vareta preciosa que duia escrit un missatge molt especial: la vareta de l'ajuda.

GRUP C

**5è i 6è
de primària**

L'ESCOLA

BIEL FONTÀN CULLELL

Cada matí em llevo amb energia a mil,
motxilla a l'esquena, preparat pel perfil,
els amics em saluden, ja comença el xou,
riures del passadís, sempre amb bon *flow*.

A classe comencem, ja estem concentrats,
els números i lletres fan equips ben muntats,
si m'equivoco aprenc, no em quedo parat,
i quan ho faig bé dic: mira, m'he superat!

Al pati corro ràpid, com si fos un llamp,
jugant a la pilota cridem ben fort "pam-pam",
si caic m'aixeco, aquí som valents,
amb els meus amics tot és diferent..

A llengua imagino històries sense fi,
dracs i robots volant pel meu camí,
música i dibuix, el dia més genial,
demà hi torno segur, l'escola és brutal!

EL MEU AVI

AKANE GARCÉS CARAM

No m'ha vist néixer,
no l'he vist créixer;
per a mi és un altre pare,
malgrat no el vaig conèixer.

En somnis et veig venir,
i de sobte et vaig sentir.,
M'agradaria que vinguessis,
en el lloc que he de seguir.

Tenia càncer,
però no el detenia.
El més important per ell
era la nostra companyia.

En aquell temps no hi havia per curar.
Si estiguessis viu la teva vida hauria de durar.
La meva àvia va posar el seu món en blanc i negre;
va passar el temps i va ser alegre.

El teu cor d'or,
està fet d'amor,
em faries molta falta,
si per exemple estic malalta.

LA GUINEU I L'ESQUIROL

ALÍCIA LLUNELL SANTIN

Fa molt i molt de temps, en un indret llunyà, hi havia un bosc molt bonic i molt màgic on vivien molts animals. Tots i cadascun dels animals eren feliços allà on vivien, tots menys una: l'Aranya. L'Aranya no era feliç. Ella no sabia per què, però volia que la gent se sentís com ella: trista i enfadada amb tothom.

Vet aquí que un dia l'Aranya es va assabentar que una habitant estava greument malalta i va anar a veure com estava. Però no va picar a la porta ni va preguntar com es trobava perquè li feia vergonya. Aleshores va decidir mirar per la finestra. Des d'allà veia el llit de la Papallona, amb ella estirada al damunt. Se la veia molt trista i no semblava que ho passés gaire bé. També hi havia els seus amics al seu costat, la Guineu i l'Esquirol. Va poder sentir com li preguntaven:

—Papallona, estàs bé? —deia l'Esquirol preocupat.

—Què podem fer perquè et sentis millor? —anava preguntant la Guineu.

Però la Papallona no sabia què dir. Durant uns dies va anar passant el mateix: la Papallona no es trobava millor i la Guineu i l'Esquirol venien cada dia a estar amb ella. Després d'unes quantes setmanes, la Guineu i l'Esquirol ja no sabien què fer perquè la Papallona es trobés millor i van decidir anar a parlar amb la Tortuga, la millor metgessa de tot el bosc.

Quan van arribar a casa de la Tortuga, van picar a la porta. La Tortuga els va obrir i els va convidar a passar. Van deixar la Papallona en un llit. La Tortuga va començar a mirar-la i anava dient:

—Doncs sí que està malalta.

La Papallona cada vegada estava més preocupada. Al final, la Tortuga els va dir que era molt difícil curar-la, que l'única manera era anar a buscar un bolet màgic que servia per curar qualsevol malaltia. També els va dir que el bolet màgic es trobava a l'altra punta del bosc, on hi havia el Riu dels Malsons. Era molt difícil trobar-lo.

La Guineu i l'Esquirol es van armar de valor i van decidir anar a la recerca del Bolet Màgic. L'Aranya, que també els havia seguit fins a casa de la Tortuga, va sentir que havien d'anar a buscar el Bolet Màgic. L'Aranya no va poder resistir la necessitat d'arruïnar el pla i va començar a pensar trampes per posar al recorregut.

Mentrestant, la Guineu i l'Esquirol planejaven com farien el seu recorregut, que passaria pel Llac dels Somnis, les Roques Ballarines, el Desert de les Tenebres i, per últim, arribarien al Riu dels Malsons. Van preparar les motxilles amb menjar i coses per sobreviure. L'Aranya també es va preparar la motxilla, però amb una diferència: ella portava trampes per a la Guineu i l'Esquirol.

Finalment, la Guineu i l'Esquirol van emprendre el viatge per salvar la seva amiga Papallona. Caminaven i caminaven; passaven nits i dies, però, malgrat tot, no trobaven el començament del Llac dels Somnis. Després de molts esforços, van començar a distingir les aigües turqueses banyades per la llum de la lluna, ondulant lliurement sota el cel negre decorat d'estels.

L'ambient era màgic i també hi havia cuques de llum que volaven lentament sobre el llac. L'Aranya, que també havia arribat, va pensar a posar la primera trampa: volia amagar les barques perquè la Guineu i l'Esquirol no poguessin travessar el llac. La Guineu i l'Esquirol estaven tan bocabadats mirant el paisatge que no es van adonar que l'Aranya estava amagant les barques.

Quan l'Aranya ja les havia amagat totes, la Guineu i l'Esquirol les van començar a buscar. Després de buscar durant molta estona, van arribar a la conclusió que era molt fosc i per això no les podien trobar. Van decidir dormir una estoneta.

Quan es van despertar, les van començar a buscar per segona vegada, però, malgrat que buscaven, no les trobaven enlloc. Al final, després de tant i tant buscar, van caure rendits sobre la gespa verda i es van posar a plorar de frustració.

Des dels llocs més profunds de les aigües, la Granota va sentir plors i va decidir anar a veure què passava. En arribar a dalt, va veure la Guineu i l'Esquirol plorant i ella, petita, no sabia què fer. Al final va decidir preguntar:

—Hola, què passa? —va preguntar la Granota amb molta vergonya.

—Hola... —va respondre la Guineu entre singlot i singlot.

—Doncs que no trobem les barques per travessar el llac —va dir l'Esquirol mentre s'esforçava perquè se l'entengués.

—I també que, si no ens afanyem, la Papallona, la nostra amiga, es pot posar encara més malalta —va dir la Guineu.

La Granota, perplexa, es va quedar mirant-les. Ella no sabia què fer, però de cop se li va acudir una idea genial.

—Ei, no us desanimeu, que tinc una idea —va dir la Granota perquè la Guineu i l'Esquirol es possessin de bon humor—. Podria portar-vos jo fins a l'altra punta del llac. Jo sé nedar perfectament, si no us fa res, és clar!

—Però què dius? —deia la Guineu molt esverada.

—Si tu ets molt petiteta per portar-nos a totes dues —va replicar l'Esquirol.

La Granota, finalment, els va explicar que hi havia una poció que feia que qui se la begués es fes molt més gran i que, si ella se la prenia, els podria portar. A la Guineu i l'Esquirol els va semblar molt bona idea i es van posar a buscar tot el que necessitaven, que era: fulles de l'Arbre de les Emocions, tres flors de la felicitat i unes quantes roques de la sort.

Van buscar tots els ingredients i els van portar fins a la Granota, que els va barrejar tots en una cassola gegant. Després d'uns minuts, la Granota va abocar el contingut de la cassola en un pot de vidre, ho va deixar refredar i, en acabar, es va prendre el contingut d'un glop.

De cop, la Granota va començar a créixer. Creixia i creixia i semblava que no pararia i, quan ja pensaven que era impossible que creixés més, va parar. La Granota, amb un somriure d'orella a orella, va dir:

—Mireu tothom! —va exclamar tota contenta—. Soc enooooorme!

A l'instant, la Granota es va penedir d'haver cridat tant, ja que era molt reservada i vergonyosa. La Guineu i l'Esquirol van començar a aplaudir i a fer bots d'alegria.

Finalment, van pujar al llom de la Granota i van aconseguir travessar el Llac dels Somnis.

—Primera parada del viatge completada! —va exclamar la Guineu.

—A per la següent! —va xisclar l'Esquirol.

—Adeu, amics, que tingueu sort! —va dir la Granota amb alegria.

Van continuar caminant esperant trobar el començament de les Roques Ballarines, el bosc on les roques es tornen boges. La Guineu i l'Esquirol van caminar un dia més fins a distingir les primeres roques.

La primera roca que es van trobar tenia un aspecte bastant estrany per ser una roca. Del seu cos rodó i menut sobresortien unes cames, uns braços i la faldilla d'un tutú. La Guineu i l'Esquirol es van quedar bocabadades mirant fixament la roca. La roca, en veure que no reaccionaven, els va dir:

—Hola —va dir, però estaven tan palplantades que no van reaccionar—. Holaaa!

—Eh? Ah, hola! —va dir la Guineu.

—Qui ets? —va preguntar l'Esquirol.

—Hola, soc la guardiana del meravellós bosc de les Roques Ballarines —va dir la roca molt orgullosa.

—I podem passar? —va preguntar la Guineu.

—Si us plau! —va afegir l'Esquirol.

—No —va dir la guardiana molt convençuda.

—Com? —van preguntar la Guineu i l'Esquirol alhora.

—Vull dir que, per entrar, heu de respondre una endevinalla meva. Si l'endevineu, passeu; i si no, no passeu. Molt simple! —va dir la roca.

La Guineu i l'Esquirol van pensar que no tenien altra opció que respondre l'endevinalla. Però el que no sabien és que, en realitat, no hi havia cap guardiana: era una altra de les trampes de l'Aranya.

—D'acord, fem l'endevinalla —van contestar a l'uníson la Guineu i l'Esquirol.

—Aquí la teniu: soc dura i pesada, a la muntanya soc formada. Si em tires al riu, al fons m'hi quedo a viure. Què soc? —va dir la guardiana.

—Que difícil! —va exclamar la Guineu.

—Sí, molt —va rematar l'Esquirol.

I just en aquell instant va aparèixer un altre personatge: l'Ós.

—I què passa? —va preguntar.

—Res, que no sabem què respondre a l'endevinalla d'accés al bosc de les Roques Ballarines —va explicar la Guineu.

—Sí, perquè és molt difícil! —va concloure l'Esquirol.

—Ah, no passa res. Jo soc boníssim en les endevinalles; jo us ajudo —va dir l'Ós per animar-les.

—Gràcies —van respondre.

—Pots repetir l'endevinalla? —va preguntar l'Ós.

—És clar —va respondre la roca—: soc dura i pesada, a la muntanya soc formada. Si em tires al riu, al fons m'hi quedo a viure. Què soc?

—Mmmm... Pesada i dura? A la muntanya? —repetia l'Ós—. Doncs jo crec que és una... pedra!

—Com ho has endevinat? —preguntava indignada la guardiana—. Era molt i molt difícil!

—Visca! —cridaven la Guineu i l'Esquirol, i es van acomiadar de l'Ós.

L'Aranya estava molt empipada ja que, de moment, havien superat totes les trampes que havia posat.

La Guineu i l'Esquirol van continuar caminant pensant en la següent parada que farien: el Desert de les Tenebres. Van passar els dies següents caminant sense descans i es van adonar que cada cop hi havia més boira i feia més calor, fins al punt de no poder veure res i suar molt. Aleshores van deduir que eren al Desert de les Tenebres.

L'Aranya ja ho tenia tot pensat perquè caiguessin a la seva trampa. La Guineu i l'Esquirol cada cop tenien més por i no es fixaven en el que trepitjaven, i de cop... van caure.

Es van endinsar en una foscor profunda i tenebrosa que els va envoltar fins que no van veure res. La Guineu i l'Esquirol es van posar a xisclar de l'ensurt que havien passat. Havien caigut a la trampa de l'Aranya.

De sobte van començar a sentir sorolls i van distingir una boleta de llum que s'aproximava. Molt espantades, la Guineu i l'Esquirol van preguntar:

—Hola, hi ha algú?

—Hola... i sí, hi ha algú... Jo! Ha ha ha! —va respondre una veu molt alegre que venia de la boleta de llum.

—I qui ets? —va preguntar la Guineu.

—D'on has sortit? —va preguntar l'Esquirol amb veu tremolosa.

—Doncs soc la serp més meravellosa del món! —va mentir la Serp molt orgullosa—. I aquesta és casa meva.

—Oh... Perdó per entrar sense permís —va dir l'Esquirol—. És que...

—Hem caigut per un forat fins a arribar aquí i, de cop, hem sentit soroll! Ens hem pensat que era un monstre fastigós i hem tingut força por, la veritat. Aleshores hem vist una boleta de llum i encara ens hem espantat més, i després has parlat amb una veu molt original i, de sobte... Oh, ja ho he dit tot... En fi, aquesta és la nostra història! —va dir la Guineu com si expliqués una història de terror.

—Que interessant... —va dir la Serp amb admiració—. I ara què voleu fer? Jo us puc ajudar en el que vulgueu!

—Doncs volem sortir a la superfície! Porta'ns-hi volant! —va dir la Guineu amb esperança.

—Sí! —va afegir l'Esquirol.

—No puc —va dir la Serp.

La Guineu i l'Esquirol es van quedar una mica decebudes, però igualment li van preguntar si sabia alguna manera de sortir. La Serp va pensar durant una estona, que la Guineu i l'Esquirol van aprofitar per mirar atentament la boleta de llum de la cua de la Serp, ja que era d'un color blau lilós.

Al final, la Serp va pensar que podria pujar fins al forat que donava a la superfície, quedar-se penjant i que la Guineu i l'Esquirol s'enfilessin amb l'ajuda de la seva cua, que era molt i molt llarga.

La Serp va pujar fins al forat i es va quedar penjant. La Guineu i l'Esquirol van començar a pujar. Pujaven lentament però sense parar. Tenien la sensació que mai acabarien, fins que van veure la llum de l'exterior.

Aleshores van pujar més i més ràpid. Al final, van arribar a l'exterior, es van acomiadar de la Serp i van caminar fins a trobar el Bolet Màgic.

Van caminar durant dies i nits. Van caminar sota la pluja i amb el sol radiant. Van caminar i caminar fins a arribar al Riu dels Malsons.

Un cop allà, no sabien on buscar per trobar el Bolet Màgic. El paisatge era tot fosc. Cap raig de llum sortia dels núvols grisos que cobrien el cel; les aigües del riu eren fosques com la gola d'un llop i la boira cobria tot el paisatge, donant la sensació que l'ambient tingués vida.

La Guineu i l'Esquirol estaven molt i molt espantades. Al final van decidir començar a buscar per la vora del riu. Van estar buscant durant una bona estona fins que van distingir entre la boira un petit raig de llum, que estava amagat entre uns matolls molt secs.

S'hi van apropar i es van omplir de felicitat quan van descobrir que era... el Bolet Màgic! Per fi l'havien trobat!

Van començar a fer bots d'alegria i a xisclar com si s'acabés el món. Van agafar les motxilles i, quan es disposaven a tornar cap a casa, de sobte va sortir algú d'entre els matolls: l'Aranya.

Estava molt enrabiada i els va dir:

—Per què no heu caigut en cap de les meves trampes i heu aconseguit arribar al vostre objectiu? —va exclamar l'Aranya amb frustració.

La Guineu i l'Esquirol es van quedar bocabadades i van respondre:

—Quines trampes?

L'Aranya els va explicar totes les trampes que havia posat i per què les posava. També els va explicar com se sentia. La Guineu i l'Esquirol, en escoltar-la, van comprendre que se sentia sola, que necessitava amics i que era millor parlar amb la gent per aconseguir amics en comptes de fer mal.

L'Aranya ho va reconèixer i, després d'haver-ho expressat, es va sentir molt millor que abans. Es va disculpar per tot el que els havia fet i els va demanar una abraçada.

La Guineu i l'Esquirol la van abraçar i li van dir que ells volien ser els seus amics si els prometia que no tornaria a fer el que els havia fet i que es disculparia amb totes les persones a qui havia fet mal.

Van agafar les motxilles i, agafats de les mans, van emprendre el camí cap a casa. De camí, van saludar tots els amiguets nous que havien fet durant el viatge.

Després de tornar a passar pel Llac dels Somnis, les Roques Ballarines i el Desert de les Tenebres, van arribar a la seva petita vall. En arribar, el primer que van fer va ser donar el Bolet Màgic a la Papallona, que es va recuperar al moment, i presentar a tothom la seva nova amiga, l'Aranya.

L'Aranya, pel seu compte, es va disculpar amb la gent a qui havia fet mal. A la nit, tots els amics van quedar a casa de la Papallona per celebrar que ja es trobava bé i que tenien una nova amiga.

Recordeu: tenir amics és molt important i, per conservar-los, és millor parlar que no pas cridar l'atenció perquè et vegin!

I vet aquí un gat, i vet aquí un gos, aquest conte s'ha fos!

ELS HOMES DE NEGRE

ESTER BAQUÉ PERAMIQUEL

Era una tarda d'hivern. Feia molt de fred i el vent xiulava amb molta força. En Gerard corria, corria molt de pressa, fins que va caure inconscient a terra. Acabava de ser víctima d'un engany. Feia fred i el carrer estava buit; no hi havia ningú que pogués ajudar en Gerard. En Gerard es va despertar, però no recordava res del que havia passat. L'únic que recordava era que havia estat víctima d'un engany i que havia caigut a terra estabornit i inconscient.

GERARD

Em vaig despertar. No sabia on era ni què havia passat dues hores abans. Em trobava estirat damunt d'un llit. Em vaig acostar a la finestra i vaig veure que era de nit. Vaig començar a caminar i em va estranyar el que vaig veure, però també em va traspalsar molt. Acabava de veure uns homes vestits de negre que em sonaven molt i que caminaven de puntetes intentant no fer soroll.

Vaig intentar cridar-los l'atenció, però l'única resposta que vaig obtenir va ser l'eco dels meus crits. Al cap de dues hores vaig aconseguir saber que em trobava als passadissos d'un hospital. Impulsivament, vaig voler saber per què era allà dins, però ràpidament aquell pensament se'm va treure del cap. Vaig veure una metgessa rossa, amb els ulls blaus i molt jove, que venia cap a la sala on suposadament era jo, i va ser llavors quan em vaig posar a córrer fins a la sala. Però, en intentar-ho, vaig caure a terra. Vaig notar un dolor molt fort per tot el cos i llavors vaig decidir que, si no podia anar dret, hi aniria arrossegant-me. Dit i fet, vaig arrossegar-me fins a la sala i, sorprenentment, vaig arribar abans que la metgessa. Llavors vaig sentir una veu femenina que deia:

—Com estàs? Has passat bé la nit?

Jo no vaig tenir més remei que respondre-li:

—Bé, però em podries dir què m'he fet?

—Sí, però abans em podries dir què hi feies, al mig del carrer, a terra i, a sobre, inconscient?

Jo estava desesperat, però tot i així encara vaig gosar contestar:

—No ho sé, no recordo res. Com bé ha dit vostè, em vaig quedar inconscient.

La metgessa va semblar una mica molesta pel comentari, però tot i així va seguir parlant amb normalitat i va dir:

—Que sàpigues que t’hauràs de quedar aquí. Vas caure, et vas quedar inconscient i, a sobre, et vas torçar el turmell i tens una ferida greu al colze dret.

Sense saber per què, automàticament em vaig mirar el colze. Hi tenia una bena de color blanc trencat i al turmell igual. De seguida vaig preguntar:

—Quants dies m’hauré de quedar aquí, concretament?

—No ho sé, però pot ser que una setmana o dues, ja que haurem de veure com evolucionen les teves lesions.

Vaig pensar que, si m’hauria de quedar allà força temps, ens hauríem de conèixer i, seguidament, vaig preguntar:

—Com et dius?

—Em dic Maria i tinc setze anys.

—Jo em dic Gerard i en tinc disset.

Van anar passant els dies, les hores, els minuts i els segons, i l’últim dia que m’havia de quedar allà vaig anar tot decidit al despatx de la Maria i li vaig dir:

—Maria, et vinc a fer una proposta.

La Maria la va acceptar ben contenta.

MARIA

Estic molt contenta. En Gerard m’acaba de preguntar si vull investigar què li havia passat, de qui havia estat víctima i de quin...

—Maria!

Aquesta és la meva mare cridant-me perquè arribo tard a les pràctiques de medicina. Jo ràpidament li responc:

—Ja vinc!

—Ara és ara!

Em respon amb to de setciències.

Jo hi vaig i li dic:

—Ja vinc!

En Gerard m'havia dit que quedéssim a les nou del matí, i eren les vuit i cinquanta-tres, i jo encara era a casa sense esmorzar ni pentinar.

I un altre cop la meva mare insistint:

—Va, que arribes molt tard!

Jo ràpidament agafo una fruita i me'n vaig corrents a l'hospital. De camí veig uns homes molt estranys que anaven vestits de negre i m'assenyalaven i em miraven de manera estranya. Jo ho vaig ignorar i, en arribar a l'hospital, veig en Gerard que m'estava esperant. Quan arribo, m'agafa pel braç i em porta al lloc on, segons ell, havia quedat inconscient. Vam arribar-hi i em vaig estranyar perquè el lloc que em va indicar era el mateix on havia vist els homes de negre.

Li vaig treure importància i li vaig preguntar:

—Tens alguna idea de qui eren els que et perseguien i els que et van fer caure en l'engany?

—No, però només sé que sempre anaven vestits de negre i em deien que, si els seguia, tindria tot el que voldria. Però em van dir que, primer de tot, m'hauria de fer una prova d'ADN.

Em va respondre.

En pronunciar aquelles paraules, em va fer un salt el cor i li vaig dir gairebé sense pensar:

—En aquest lloc, quan venia, he vist uns homes que anaven vestits de negre i m'assenyalaven i em miraven.

Vaig notar que en Gerard es posava nerviós.

GERARD

Quan la Maria m'ho va dir, vaig saber que no podia ser casualitat i em vaig espantar molt. Si l'assenyalaven i la miraven, volia dir que ella estava en perill. Vaig intentar raonar i saber per què, fins que vaig arribar a la conclusió següent: ella tenia relació amb mi i sabia coses sobre mi; llavors vaig suposar que volien informació sobre mi.

Quan vaig saber que, d'alguna manera, ella també estava en perill, li ho vaig dir, però amb un to més tranquil·litzador:

—Maria, escolta'm. Ara, passi el que passi, estem junts i vull una cosa: que vagis amb compte.

Notava que passaven les hores i vaig començar a lligar caps. Què volien de mi? M'ho preguntava molt sovint, fins que vaig entendre que, si volien una mostra d'ADN, era perquè volien com una "part de mi". Ho vaig deixar estar.

Hores, minuts i segons perduts, fins que vaig recordar que els homes de negre em deien que ens trobéssim al carrer de les Roses, i llavors vaig avisar la Maria i hi vam anar.

Aquell carrer tenia un aspecte terrorífic i vam gosar entrar a l'única casa que hi havia. Era buida, molt petita i estava plena de sang i mostres d'ADN.

Va ser llavors quan em vaig adonar que a la paret hi havia un mapa amb una creu al centre que indicava un vell museu que feia molt de temps que estava tancat.

Buscant entre els papers que hi havia, vaig trobar un full mig arrugat que em va cridar l'atenció i deia:

“Heu de trobar un nen que es diu Gerard i aconseguir una mostra de sang o d'ADN. Només així podreu trobar el tresor amagat de la seva família. No desperteu sospites.”

Em vaig espantar molt i vaig saber que el mapa tenia relació amb tot allò.

Ara sí que vaig acabar de lligar caps i vaig recordar que la meva àvia m'havia dit que la nostra família havia amagat un tresor al museu que només es podia obrir amb una mostra de sang o d'ADN d'algun membre de la nostra família.

Llavors vaig recordar que, de ben petit, el meu avi m'havia dit que portava un tresor a la sang, i aleshores vaig comprendre el significat d'aquella frase que de petit no havia entès.

Li vaig explicar tot ben detallat a la Maria i junts vam decidir trucar a la policia i mostrar les activitats delictives dels homes de negre.

La policia els va detenir.

Després de buscar per tot el museu, vam trobar el tresor, que eren cinc mil euros de l'herència del meu rebesavi.

Van anar passant els anys i em vaig arribar a adonar que mai tornaria a ser qui era abans. Per mi, el Gerard d'abans havia desaparegut, però tot i així la Maria i jo érem molt bons amics.

Finalment, la Maria i jo vam arribar a comprendre que, ara i sempre, portaríem aquella aventura tan inesperada al cor.

GRUP D

1r i 2n d'ESO

APRENDRE A VEURE'NS

CARLOTA MARTÍNEZ VICENTE-TORTA

Sempre ens comparem:

“Ella és més guapa”,

“té millor cos”, i ens diem:

“Jo no soc suficient”.

Ens mirem i pensem que ens falta alguna cosa,
com si tot allò bonic sempre estigués fora nostre,
com si només importéssim per com som per fora,
i a nosaltres, fent-ne cas, això ens fa mal i ens destrossa.

Ens ensenyen a comparar-nos amb estereotips,
amb estàndards als quals mai podrem arribar,
i així aprenem a criticar-nos
en lloc de valorar-nos.

El nostre cos és vàlid tal com és.
No necessites ser aprovada per ningú més,
ni per opinions ni per comparacions.
Cada cos és diferent i és perfecte tal com és.

Hem de saber que aprendre a estimar-nos
és deixar de comparar-nos, mirar-nos amb respecte,
acceptar-nos tal com som i no sobrepensar-ho tot;
és aprendre a mirar-nos amb amor.

Perquè no som menys per no encaixar,
no cal semblar algú altre per brillar.
El valor neix dins nostre, sense mida,
i estimar-nos és el regal de la vida.

POESIA

MARTINA HUERTAS CANOVAS

Cada matí sona el despertador
i em llevo amb una mica de son.

Poso els peus fora del llit
i començo un dia nou al món.

A l'institut aprenc paraules,
números, històries i errors,
entre riures, dubtes i pors.

No tot és fàcil cada dia;
a vegades em costa seguir,
però passo pàgina perquè encara em
queda molt per descobrir.

Si el futur fa una mica de por
i el camí no sempre és clar,
sé que, pas a pas,
aprenc a créixer i a avançar.

EL MISTERI DE LA MUSSARA

ROGER FREIXES

Com cada cap de setmana, el Pau i la seva família es preparaven per anar d'excursió. Els agradava molt conèixer llocs nous, pujar cims, descobrir boscos...

—Vinga, Pau, prepara't, que marxem d'excursió! —va dir la mare.

—On anem? —va preguntar en Pau.

—A fer un passeig per la Mussara —va afegir la mare, tota atrafegada mentre preparava el menjar per a l'excursió.

—Què és la Mussara? —va dir el germà petit d'en Pau.

—La Mussara és un poble abandonat que està a Catalunya, entre les muntanyes de Prades —va explicar el pare.

Van trigar unes hores a arribar-hi. Quan van baixar del cotxe, van veure les restes d'una església molt bonica. Tot estava ple d'herbes aromàtiques i feia un dia fantàstic. Era un paisatge molt bonic i solitari, fins que el cel es va tapar i una espessa boira va inundar el poble.

—Quina por que fa aquest poble! Tot són murs de pedra mig derruïts i esbarzers —va dir en Pau espantat.

Van estar una estona caminant per la Mussara intentant trobar el camí de l'excursió. La boira no facilitava trobar les marques que indicaven el camí. Finalment, van pensar a buscar algú que els guiés.

De sobte, una boira molt espessa va inundar tot el poble. Van intentar tornar cap al cotxe, però van perdre el camí de vista. Van trobar una casa força deteriorada amb un cartell en què posava "Cal Cassoles" i van decidir entrar-hi fins que la boira desaparegués.

Seguidament, es va sentir una veu. Van sortir fora de la casa, però no hi havia ningú. Més tard van tornar a sentir la veu un altre cop. Van tornar a sortir i van veure un home caminant esverat darrere d'uns arbustos.

—Ep, senyor, ep! —va cridar la mare desesperada.

L'home es va girar i, confós, va començar a parlar:

—*This is not my country! Where am I? I'm from New York, I don't understand anything* —
va dir aquell home molt espantat.

—*Don't worry, we'll help you!* —va dir el pare del Pau.

En girar-se, l'home americà havia desaparegut. La família estava espantada i no entenia res del que estava passant.

Van tornar a intentar trobar el cotxe, però van veure una dona vestida de fada a la llunyania. Semblava que estigués fent un ritual i deia:

—Mare, si marit em dau,
no me'l dau de la Mussara,
que la boira sempre hi jau
i la terra no m'agrada.

La mare del Pau es va apropar a la dona misteriosa per parlar amb ella.

—Hola, què esteu fent en aquest poble? —va dir la dona misteriosa.

—Hem vingut d'excursió amb la família, però ens hem perdut per la boira. També ens hem trobat un home que venia de Nova York, però de sobte ha desaparegut —va dir la mare.

—Normal! —va dir la dona vestida de fada.

—Com que normal? —va dir la mare, estranyada.

—Que no coneixeu les coses misterioses i màgiques que passen en aquest poble? —digué sorpresa la dona.

—Quines coses màgiques? —va dir en Pau.

—Aquest poble és màgic, és un poble fantasma, i diuen que hi passen coses paranormals. Diu la llegenda que la Mussara és una porta cap a una altra dimensió i és la força de la boira la que ho fa possible —va explicar-los la dona.

—Llavors ens estàs dient que aquell home prové d'una altra dimensió i que realment ve dels Estats Units? —va dir la mare.

—Oi tant —va respondre la dona.

— Si al cotxe voleu tornar,
per una misteriosa llumeta
us haureu de deixar guiar —va recitar la dona.

Tota la família va mirar al seu voltant a la recerca d'una llumeta. Van seguir una llum que brillava suaument en la llunyania entre la boira. La llum portava cap a una casa que es deia "Cal Gendret", que semblava habitada.

Van picar a la porta i, sobtadament, es va obrir.

—Hola, què hi feu aquí? —va dir un ancià.

—Hola, ens hem perdut. Volíem saber on és l'església; és el lloc on hem aparcat el cotxe. Ens hi podríeu acompanyar? —va preguntar la mare.

—Sí, seguïu-me —va dir l'ancià amablement—. Soc en Josep Oriol. Fa molts anys que visc aquí. Ara mateix soc l'únic habitant de la Mussara. Tothom se'n va anar; la vida era molt dura i pobra. Fa uns anys, abans que s'abandonés el poble, hi havia molta gent que fugia de les guerres carlines, però, per diversos motius, van marxar, i ara soc l'únic que entén i estima aquest poble. D'ençà que el poble es va abandonar, passen coses estranyes. Des d'aleshores, jo soc l'encarregat de protegir aquest poble i les persones que hi venen amb ganes de descobrir l'encant de la Mussara.

—Estem molt lluny? —va preguntar el germà petit d'en Pau.

—Ja hi som —va dir en Josep Oriol.

—Moltes gràcies, sense tu no hauríem pogut arribar-hi —va dir el pare amb gratitud.

—De res, però us demano dues coses: no feu mal al poble, estimeu-lo i, si us plau, recordeu les coses boniques que heu vist a la Mussara i no pas les coses misterioses que hi heu viscut —va dir en Josep Oriol.

Un cop al cotxe, mentre tornàvem, la mare va buscar informació sobre el poble. Va llegir que no tenia cap habitant des de l'any 1960.

—I en Josep Oriol? —va dir en Pau.

Tots es van quedar paralizats.

La mare va continuar llegint informació sobre el poble i va saber que en Josep Oriol havia estat l'última persona enterrada al poble i qui se n'havia cuidat fins que la Mussara es va abandonar.

La família d'en Pau va viure amb un record misteriós i aterridor, però bonic, que no explicaran ni oblidaran mai...

L'ILLA

ARNAU TORRES MAURI

Durant un vol rutinari entre Nova York i Barcelona, aquell dia van ocórrer successos estranys. El vol va ser tranquil per a tots els passatgers, menys per al pobre home assegut al costat del típic nen toca-nassos. De fet, fins i tot per als pilots, ho va ser. No es van sentir turbulències ni cap mena d'anomalies durant el vol. Eren les cinc de la matinada i tota la cabina era fosca; tothom dormia abans d'arribar a la ciutat. Els que no ho feien observaven el mapa interactiu del trajecte a les pantalles dels seients del davant.

Això, però, va canviar en pocs segons. Un dels assistents de vol va sortir cridant en anglès:

—Mayday, mayday! Ens estavellem! Tothom a terra!

W.....

Només cinc passatgers van sobreviure a la tragèdia: un assistent de vol, un militar, un metge i dos estudiants.

Era desolador: armilles flotant enmig de l'oceà, movent-se lleument amb les ones.

El primer que van fer els supervivents, després de recuperar-se, va ser muntar un petit refugi amb troncs i fulles de plataner. Hi van estar tota la tarda i, cap a dos quarts de vuit, el van tenir llest.

Tot estava relativament bé, però ara tenien una preocupació més important: el menjar. No tenien cap mena d'aliments i suposaven que l'ajuda arribaria en un o dos dies, ja que probablement ningú sabia la posició exacta dels supervivents. Així doncs, el militar i un dels estudiants (el més fort) van anar a veure si podien trobar un riu o animals que poguessin caçar o cuinar fàcilment, com un porc o aus.

Mentrestant, els altres van començar a plantejar la idea de fer foc. Primer, però, havien de trobar bona fusta per cremar. A l'assistent de vol li agradava molt veure vídeos de supervivència, així que sabia com encendre'l.

Durant les dues hores següents, els dos grups van continuar fent les tasques. Al final del dia, havien caçat un porc senglar i havien recollit troncs per a tota la nit. Així doncs, es van posar a encendre el foc i a cuinar l'animal. Va ser relativament fàcil perquè feia calor i, malgrat ser a prop del mar, no hi havia massa humitat. El cel estava serè i es podien veure les constel·lacions i els planetes amb facilitat.

Els supervivents feien torns per dormir i posar llenya al foc, i així van passar la nit sencera escalfats. L'endemà, però, el dia no va ser tan bonic: estava ennuvolat i feia més fred. Van decidir aprofitar la pluja imminent per recollir aigua, ja que fins aleshores havien de caminar gairebé un quilòmetre fins al riu de l'illa per beure'n.

Van agafar un gran tronc caigut a la vora del mar i, amb una pedra afilada, hi van fer un forat on, teòricament, l'aigua quedaria emmagatzemada. En poc més d'una hora ho van tenir enllestit. I, dit i fet, va començar a ploure. No era una pluja gaire intensa, només la justa per omplir l'espai preparat.

Aquell matí va passar lent, molt lent. Jugaven al tres en ratlla o es banyaven a l'oceà. No va ser un matí gaire productiu, fins que es van decidir a anar a buscar menjar. Per fer-ho diferent, van decidir pescar. Van agafar pals, lianes i cucs que van trobar per la zona de la platja.

Va anar bé, i van poder pescar un parell de tonyines, una bruixa i fins i tot un llenguado. Quin banquet que es farien per sopar... Aquell migdia van dinar el que havia sobrat del porc de la nit anterior.

Gràcies a l'invent que havien fet per emmagatzemar l'aigua, en van tenir per a força dies. Durant la tarda van recollir llenya, perquè tenien la intenció de fer la foguera més gran i escalfar-se millor aquella (previsiblement) freda nit.

Tal com l'anterior, van dormir raonablement bé, tot i que tots cinc pensaven constantment en les seves famílies i el seu futur a curt termini. Tots temien que ningú els vingués a rescatar.

El matí següent es va fer encara més llarg que l'anterior. De cop, un helicòpter va aparèixer per darrere de l'illa.

—Aquí, aquí! —cridaven els supervivents mentre alçaven i movien les mans.

Per sort, l'helicòpter els va veure i va aterrar a prop del refugi improvisat que havien fet aquells dies.

Estaven salvats! Però encara quedaven dubtes: què havia passat amb l'avió? Havia estat un accident o havia estat intencionat?

GRUP E

**3r o 4t
d'ESO**

ELS DETALLS QUE NO FAN SOROLL

GALA LORENZO JACINTO

Hi ha coses que no demanen atenció,
que no alcen la veu ni ocupen espai,
però si un dia desapareguessin
el món quedaria una mica tort.

Com la manera com el sol
entra a casa a les sis i vint-i-dos
i s'atura exactament
al mateix racó del sofà,
com si també ell tingués costums.

O el soroll que fa el pa
quan el parteixes amb les mans
aquell crac mínim, honest,
que dura menys d'un segon
però et confirma que el dia comença bé.

Hi ha la pausa abans de dir un nom estimat,
aquest instant fràgil
on tot podria trencar-se
o quedar-se per sempre.
Ningú l'aplaudeix,
però és aquí on passa la veritat.

Les ulleres deixades boca avall,
les claus que sempre cauen
al mateix lloc de la taula,
la tassa amb una esquerdada petita
que ja no talla
però explica una història.

El silenci còmode,
aquell que no pesa,
que no demana res,
que simplement seu al teu costat
i mira com passen les hores.

La manera com algú et pregunta
has arribat bé?
sense esperar resposta immediata,
sense urgència,
només per cuidar.

El carrer després de la pluja,
quan encara no fa olor de normalitat,
quan tot sembla net
però no del tot real,
com si el món s'estigués recomponent.

Són detalls així,
petits, desordenats, imperfectes,
els que no surten a les fotos,
els que no expliquem gaire,
els que no sabem defensar amb arguments.

Però són ells
els que aguanten els dies difícils,
els que fan que la vida
no sigui una gran cosa espectacular,
sinó una suma discreta
de moments que valen la pena
encara que ningú els miri.

I potser viure és això:
aprendre a no passar de llarg,
quedar-se una mica més,
fixar-se,
i entendre que el que sembla petit
és exactament
el que ens salva.

LA NOSTÀLGIA

CARLA MARTÍNEZ ESTRADA

Aquelles nits melancòliques,
revivint records de la teva galeria,
on només una cosa desitges:
tornar a ser petita, tan sols per un dia.

Vull tornar a ser innocent,
tornar a creure en els Reis i el Tió,
per tal de sentir nervis i il·lusió;
en tinc més que suficient.

Amistats que s'han esfumat,
familiars que ja no hi són,
pell de gallina en saber que no tornaran;
quan tanco els ulls, us sento al meu costat.

Oh, quin goig seria
tenir a les mans una màquina del temps,
directe al passat jo viatjaria
per poder quedar-m'hi per sempre.

El temps passa volant,
no el podem aturar;
sembla ahir quan érem infants,
avui hem d'avançar sense oblidar.

L'ALTRA LIORA

NOA GALERA

Liora sempre havia sentit que alguna cosa no encaixava a casa seva, però mai no ho havia explicat a ningú. Al principi eren petits detalls: una cadira moguda, un llibre fora de lloc, la sensació que algú havia passat pel seu dormitori quan ella no hi era. Però un matí d'hivern, mentre el sol entrava de manera directa per la finestra, va descobrir que la seva ombra ja no sempre feia el que ella feia.

Es movia amb decisió pròpia. S'aturava quan ella avançava, mirava cap a la finestra quan ella girava cap a la porta, com si tingués una voluntat pròpia.

—Què... què vols? —va murmurar Liora, amb un nus a la gola.

L'ombra no responia amb paraules, només amb gestos subtils. Assenyalava la porta, movia els dits com cridant-la cap a algun lloc. Quan Liora la va seguir, va descobrir que la realitat havia canviat lentament. Els sons eren lleugerament fora de ritme, les persones actuaven d'una manera que no recordava, i alguns dels seus propis records havien desaparegut o s'havien modificat. Ningú més semblava notar res.

Els dies següents van ser un malson silenciosos. L'ombra la seguia a tot arreu: a l'institut, al carrer, fins i tot dins dels seus somnis. Feia coses que Liora no podia controlar, i cada acció alterava la seva memòria i la percepció del món. Va començar a oblidar moments importants de la seva vida, mentre recordava coses que mai no havien passat. La línia entre ella i aquella presència es tornava cada vegada més fina.

Una nit, després d'una llarga jornada plena d'estranyos incidents, Liora va decidir enfrontar-s'hi. Va encendre una espelma i va mirar la figura que s'estirava per terra, projectada per la llum tremolosa.

—Prou! —va cridar—. Vull la meva vida!

L'ombra va somriure lentament, amb un gest tan tranquil i calculat que Liora va sentir un terror que li bombejava la sang. La presència no volia substituir-la ni destruir-la: només volia existir dins del seu nom, créixer, prendre... Cada error, cada dubte, cada record que desapareixia li donava força. Cada vegada era més difícil distingir què era seu i què pertanyia a l'ombra.

Amb el temps, Liora va deixar de parlar de les coses estranyes que passaven. Els amics van notar que estava més distant, que actuava amb decisió però sense alegria. La presència prenia les seves accions, els seus gestos, els seus pensaments... Cada vegada que

intentava recuperar alguna cosa que semblava perduda, descobria que ja havia estat aprofitada per l'altra existència.

Una tarda, mentre passejava sola pel parc, va mirar la seva ombra projectada sobre la gespa. La presència es movia de manera independent i Liora va comprendre el que sempre havia temut: ja no era l'única que decidia com seria la seva vida. Cada moviment, cada paraula que pronunciava, cada gest era compartit amb aquell ésser silenciós que creixia dins seu.

Quan va tornar a casa, va mirar el seu reflex a la finestra i va veure un somriure que no era el seu. Va caure a terra, amb la sensació que, d'alguna manera, la seva pròpia vida ja no li pertanyia. L'ombra es va estirar tranquil·lament al seu costat i, per primera vegada, Liora va entendre que mai més tornaria a estar sola dins del seu cos.

I així, la noia que havia estat Liora va continuar existint com a testimoni del que l'altra presència decidia, atrapada dins del seu propi cos, sense poder recuperar res, mentre el món continuava com si res no hagués passat.

EL PREU DELS SOMNIS

ASIA AL HAKEUE

Quan el rellotge marcava les dotze, apareixia el Mercat dels Somnis. Allà no s'hi venien fruites ni roba, només somnis guardats en pots de vidre.

Ho havien intentat durant anys: metges, esperes... i després, el cansament. L'amor no es va acabar de cop, es va desgastar.

—Hola, benvingut —va dir un ancià.

—Què vens? —va preguntar l'Elies.

—Somnis que la vida no et va poder proporcionar.

—I què valen?

—Un dia somiat per un dia real.

Sense saber el que volia dir, va veure els pots:

“Dir t'estimo a temps.”

“Viatjar pel món.”

“Perdonar el meu pare.”

I llavors en va veure un amb l'etiqueta: “Ser pare”.

I, amb un somriure, l'home gran l'hi va donar.

Quan va arribar a casa, va obrir el pot. I va sentir uns passos corrent i la veu d'una nena:

—Papa! Papa!

Una nena d'uns sis anys, amb un pijama d'estrelles, era a la porta.

—Arribes tard a esmorzar! Avui tinc una presentació.

El dia va passar amb tanta normalitat que feia mal. La va portar a l'escola i va aplaudir a la seva presentació.

A la nit, la va tapar al llit. I llavors el rellotge va marcar les dotze. La nena va desaparèixer. Va sentir un dolor, però no el que et feia cridar ni plorar, sinó Un mal de per més voler no poder tenir el que vols.

L'endemà, va tornar a les dotze al mateix lloc i va comprar el mateix pot.

—Tingui cura —va dir l'home.

I així va anar passant el temps: aniversaris amb pastissos de princeses, nits de febre... fins i tot li va ensenyar a anar en bici.

I així seguia passant el temps. L'Elies vivia per a la mitjanit. Mirava el rellotge, esperant el moment d'obrir el pot.

Una nit, la nena li va dir:

—Papa, mai em deixis anar.

I ell sabia que aquella nit tornaria al mercat.

—En vull un altre, el mateix de sempre.

—Cada pot no només et dona alguna cosa —va dir el vell—, també te'n pren. No has notat que tens records borrosos?

I llavors se'n va adonar: no recordava el rostre de la seva exdona. I, per més que ho intentava, tampoc la veu de la seva mare.

No va poder.

Li costava.

Va pensar en el preu i en tot el que ja no recordava bé. I va entendre que aquella seria l'última nit sent pare.

Va tornar a casa i es va enfrontar a la realitat.

El seu objectiu havia estat trobar l'amor perfecte, però... i si no es tractava de trobar-lo durant unes hores, sinó de viure un amor imperfecte que durés anys? I si estava buscant no el que necessitava, sinó el que somiava? Potser hi havia altres solucions que no passaven per entregar els seus records.

El sol ja s'estava filtrant per la finestra, i va decidir posar fi a tot allò, encara que fes mal. De vegades, a la vida, hem d'acceptar que no podem tenir-ho tot. I no tenir-ho tot està bé: cal valorar el que realment tenim.

Aquella tarda va sortir al parc i va veure els nens corrent i jugant. I allà, encara que no ho podia assimilar, va ser la primera vegada que va sentir pau, pau amb si mateix.

GRUP F

**de 15
a 18 anys**

1 DE FEBRER; IN MEMORIAM, Ἑλληνίδα

MARTINA LLORET

Ulls verds com la naturalesa més salvatge,
meravellats per la bellesa essencial,
veuen la llavor de la primavera

captan la fragància dels primers brots
florals, brillants i esperant sortir a la llum.
Al cap de poc sortiran i, al seu pas, deixaran
la lluminositat i la lluïssor dels tints aquosos
pintats, deixant anar el seu anhel
més sincer i purament elemental.

Entre tanta espessa verdor,
una pols rosada i blanquinosa
es desprèn per l'aire,

flagrant el meu dolç cor.
Branques s'alcen fràgilment,
sempre amb tanta gratitud

buscant la quietud primordial.
A dalt de tot s'emmirallen
els seus pètals de cotó llis

amb tints rosats,
com si fossin llums a la nit,
com un far il·luminant els mariners.

Això eres tu, estimada Hel·lènida:
un ametller florit retrobant-se
amb el seu somriure enigmàtic.
Això eres tu, estimada Hel·lènida,
que venies de la teva terra
per contar-nos històries del passat

passant per l'*Odissea*,
marcant el record de l'heroi
retornant a la seva llar

passant pels dotze treballs d'Hèracles,
on la força i l'estratègia són essencials
per al camí del fill d'Alcmena

o per escriure *Aracne fila i fila*,
tot explicant peripècies del món antic
fusionant-se amb l'actualitat.

Totes aquestes aventures les contaves tu,
estimadíssima Hel·lènida, que vas venir
de la teva terra per recitar-nos-ho.
Ara tornes a ser allà d'on vas venir:
el teu cos és allà, enterrat,
on les onades ondejaven.

El rodatge de *Cementiri d'estiu...*

El teu cos és allà, però
la teva presència i
la teva ànima viuen en nosaltres
eternament. El record pervivent
és aquell ametller primaveral.

Estimadíssima Ἑλληνίδα,
viva en el record constant;
el teu somris en el nostre cor.

ELS PÈTALS DE SANG

BRUNA LLORET LÓPEZ

Una arrel que neix
sota terra on no hi ha vida.

Una tija que creix
sobre el mar verd que crida.

Crida amb impotència
contra allò que l'ha fet sentir més petita.
Crida per l'herència
que li van prendre, fent-li una gran ferida.

L'arrel i la tija són allò essencial per viure.
Sense aigua...
no pots renéixer,
tornar a ser lliure.

El sol il·lumina el camí.
Guia els seus deixebles,
reviu el teu destí...
El sol mata les males herbes.

És l'inici d'un nou començament,
és el final d'una etapa buida.
Amb el color de la sang, lentament,
va cessant la tempesta de pluja.

El color de la sang rugeix esfereïdor,
protegeix el seu tresor
amb les seves vives punxes,
tot cremant el seu interior buit de preguntes.

Un interior ple d'esperances.
Res pot frenar la seva victòria,
res pot aturar la seva tempestuosa glòria.
Ni el temps pot fer desequilibrar les balances.

Quan l'estrella reina s'apaga,
amb aquesta també cessa
el silenci de la nit.

La nit finalment regna al cel fosc.
Els pètals de sang cauen a terra,
com un gra de sorra fina
dins d'un rellotge de vidre...
Que, si es trenca, ella s'enfonsa sense vida.

Ella mor lentament
sabent el seu destí tràgic.
Ell plora desconsoladament
trencant el seu cor fràgil.

Res pot aturar la temible mort.
Res pot aconseguir curar una ferida.
Però, si aquesta llavor és plantada,
cuidada,
regada
amb aigua,
podria aconseguir una nova vida,
un nou destí...
Però sobretot, cicatritzar la profunda ferida.

L'ÀNGEL

AROA ALONSO FERNÁNDEZ

Cada dia passava pels mateixos carrers. Em sabia cada camí de memòria: sabia quins murs eren prou baixos per pujar-hi d'un salt i quins relliscaven quan havia plogut. També sabia on les rajoles estaven soltes i feien soroll, i on el terra era més càlid quan tocava el sol a la tarda. Hi havia carrerons on feia olor a menjar a primera hora i uns altres on estava ple de brutícia. Alguns feien massa soroll davant d'escoles o parcs, mentre que d'altres es quedaven en silenci tot el dia. Jo passava per tots ells, sense pressa.

Allà em coneixia tothom al barri. Quasi tots els veïns em saludaven quan passejava davant de les seves cases i em cridaven amb un to amable al ficar-me menjar, encara que no tingués nom. Bé, en tenia molts, de fet: uns em deien Ratlla, altres Negre, Coco, i fins i tot algun m'he sentit dir Senyor Bigotis. Però cap d'aquests era veritat, encara que respongués a tots ells.

Jo ja sabia on hi havia el menjar més sucós, a quins patis em podia escapolar i a quines cases era millor no anar-hi... Però hi havia una casa en especial que m'agradava per sobre de la resta.

La porta del pati del darrere sempre estava oberta just una mica, i la nena que hi vivia em deixava menjar calent cada tarda. A la vora de la porta sempre hi havia dos parells de sabates deixades en fila, tocant la paret, i ella es posava les seves quan sortia i venia a veure'm al pati. M'agradava perquè aquella casa estava al final del carrer, on no passava gaire gent i els sorolls arribaven més fluixos.

Aquella tarda vaig tornar, com de costum pel carrer, saltant de mur en mur fins al seu pati. No vaig entrar, sinó que em vaig dedicar a miolar suaument davant la porta de fusta per cridar la seva atenció, esperant que sortís. La porta mig oberta es va obrir del tot amb un grinyol suau, i vaig olorar l'aire calent del menjar.

—Àngel —va dir la nena en veu baixa, com si no volgués que l'escoltessin. Sempre em deia així. No era cap dels noms que em donaven als carrers, però jo igualment m'hi acostava.

Em va somriure mentre es posava a la gatzoneta i deixava el petit plat davant meu. La seva veu tenia una calma que sempre m'havia agradat. Em vaig acostar a ella, fregant-me lleugerament a les seves cames abans de devorar els trossos de pollastre amb rapidesa.

Es va quedar quieta mentre menjava, amb les mans recolzades als genolls, mirant-me, com si no tingués pressa per tornar a dins. Portava una roba ampla que li cobria els braços fins als canells i, quan va intentar allargar una mà per tocar-me, ho va fer a poc a poc, com si li costés una mica aixecar-la. No em vaig apartar; només em vaig limitar a continuar menjant mentre la seva mà, freda, m'acariciava amb suavitat el llom. En acostar-se més, vaig notar una petita taca fosca just sota la màniga, al braç, com si la pell allà fos diferent. Va baixar la màniga a l'instant, gairebé sense adonar-se'n, i va seguir acariciant-me amb el mateix gest tranquil. De tant en tant, aixecava el cap cap a la porta, escoltant, i després tornava a baixar la mirada cap a mi.

Vaig llepar el plat fins que no en va quedar res, i quan vaig acabar, em vaig quedar una estona més, fregant-me contra la seva mà. Ella va somriure lleugerament i va tornar a mirar cap a dins. Aquesta vegada no va esperar gaire i es va aixecar lentament, espolsant-se la roba amb un gest curt. Va recollir el plat brut abans d'entrar i va deixar la porta com sempre, oberta només una mica.

Jo em vaig quedar al pati uns instants més, assegut, escoltant els sons apagats que venien de dins. Després vaig saltar de nou al mur i vaig continuar el meu camí.

L'endemà vaig tornar a la mateixa hora, com sempre. La porta continuava oberta només una mica, però aquesta vegada no va sortir de seguida. Vaig miolar suaument i em vaig quedar esperant, movent la cua d'un costat a un altre amb els ulls fixos en la fusta desgastada de la porta, però no se sentia res.

Vaig tornar a miolar, una mica més fort aquest cop, però només vaig sentir el vent arrossegant una fulla seca pel pati. El sol tocava els rajols, i em vaig acostar a olorar-los, com si això em pogués donar algun senyal de la nena, però només hi havia silenci.

Al cap d'un moment, vaig sentir un soroll breu i passes ràpides a dins, com si algú es mogués amb pressa. La porta es va obrir de cop i la nena va sortir sense mirar-me. Va deixar el plat a terra amb un moviment curt, gairebé sense ajupir-se, i va girar el cap cap a dins.

Em vaig acostar igualment i vaig notar que el menjar encara estava calent, amb un aroma que em feia tremolar el nas. Vaig llepar alguns trossos, tot fent-me fregadetes contra les seves cames, però ella no em mirava.

Aquesta vegada no es va quedar gaire: tan bon punt va veure que començava a menjar, es va aixecar de seguida i va entrar sense dir res, deixant la porta com sempre, oberta només una mica. Vaig quedar-me assegut al pati, observant-la mentre desapareixia dins, escoltant els petits sons apagats que venien de dins de la casa. Jo tampoc vaig trigar gaire en anar-me'n.

Al dia següent vaig notar les rajoles dels murs mullades mentre hi passava per sobre, deduint que havia estat plovent durant la nit. Vaig deixar anar un petit refilet, molest, mentre sentia les gotes d'aigua que hi havien quedat sota les meves potes. Em vaig afanyar a arribar a la casa del final del carrer, però quan vaig baixar del mur, em vaig adonar que la nena ja estava fora al pati.

Estava asseguda a terra, amb l'esquena recolzada contra la fusta i les cames recollides a prop del pit. No es va moure quan em va veure arribar, només va aixecar una mica el cap, com si li pesés.

—Àngel... —va dir fluix, gairebé sense veu.

Vaig acostar-m'hi igualment, amb el pas tranquil de sempre. El plat era al seu lloc, però el menjar era diferent. A més, estava fred, amb una olor més estranya, i la porció més petita. Hi havia trossos de carn que semblaven barrejats, i vaig notar que algú havia remenat el plat abans que jo arribés.

Tot i això, no em vaig apartar. Quan vaig començar a menjar, ella va baixar la mirada cap a mi. Portava la roba tacada i feia olor de pluja. Va intentar acariciar-me, però aquesta vegada no va arribar a fer-ho. Al tractar d'apropar la seva mà, la va enretirar de seguida, com si li fes mal. Em vaig acostar més i vaig fregar la meva galta contra la seva, notant la pell freda. En apartar-se un floc de cabell sota la tela del cap, li vaig veure millor la cara i la línia fosca que tenia al costat del llavi.

Va girar lleugerament la cara, apartant-la sense pressa, i va recolzar el cap de nou contra la porta. Vaig acabar el menjar i em vaig quedar una estona al seu costat, assegut. No es movia gaire, només respirava a poc a poc, tancant els ulls uns segons abans de tornar-los a obrir.

Quan el sol va començar a baixar, vaig aixecar-me i vaig saltar al mur, com sempre. Abans de marxar, vaig mirar enrere un moment i ella continuava allà, al mateix lloc, amb l'esquena contra la porta tancada.

Aquella nit estava estirat sobre un dels murs alts del barri quan vaig començar a sentir més soroll de l'habitual: veus que no reconeixia i unes llums que parpellejaven entre les parets, fent ombres que es movien massa de pressa i que no m'agradaven gens.

Em vaig incorporar, aturat amb les potes recollides i les orelles atentes. Des d'allà veia la casa del final del carrer: hi havia gent davant la porta, massa gent. Alguns entraven i sortien ràpid, obrint-la del tot, sense deixar-la com sempre.

Les veus eren curtes i tallades, i de tant en tant una més forta feia callar les altres. Les llums entraven i sortien del pati, il·luminant-ho tot per moments i deixant-ho fosc de nou.

Vaig fer un pas enrere sobre el mur. No m'agradava gens.

Em vaig quedar una estona més, sense baixar. Les veus anaven i venien, i els passos ressonaven contra les rajoles mullades. L'olor també era diferent, més forta, més estranya, com de ferro i pluja barrejats.

Quan tot es va anar apagant i les veus es van allunyar, em vaig relaxar finalment i vaig tornar-me a estirar sobre el mur.

L'endemà, a la mateixa hora, vaig anar fins a la casa del final del carrer, però aquest cop la porta estava tancada, i no només una mica: del tot.

Vaig esperar.

No es sentia res a dins. Ni passes, ni veus, ni el soroll suau que sempre arribava des de l'interior. El pati estava buit i les sabates ja no eren al costat de la paret.

Vaig miolar suaument, però ningú va sortir.

Vaig esperar una mica més, assegut davant la porta, amb els ulls fixos en la fusta. El sol tocava els rajols, com sempre, però no hi havia cap plat ni cap olor de menjar calent. Només un silenci inusual.

Vaig gratar la porta, esperant que algú obrís des de dins i em portés el menjar calent, però no va passar. Al cap d'una estona, en no rebre resposta, em vaig allunyar i vaig saltar al mur. Em vaig quedar allà un moment, mirant cap al pati buit, abans de continuar el meu camí.

Aquell dia també vaig passar per altres carrers. Hi havia gent, veus, olors conegudes, i algunes mans van deixar menjar a terra, com sempre.

Però, quan vaig tornar a passar pel final del carrer, la porta continuava tancada.

I ningú no em va tornar a cridar Àngel.

ESTIU DEL 1992

CÈLIA FERNANDEZ

Havia de fer les maletes per anar a la universitat, així que va demanar a la Clara que l'ajudés a buidar la seva habitació de brossa. Van fer caixes: per emportar-se, guardar o llençar. No van trigar gaire a trobar el diari. Gairebé l'havia oblidat. Gairebé.

Era una llibreta d'anelles amb el nom Lluc escrit a la portada. Va fullejar les pàgines sentint aquella olor que tant coneixia. Va recordar com era llavors: portava sempre un jersei tot i que fos estiu, sempre duia un llibre a la mà... Va permetre's tornar a tenir catorze anys i reviure aquell estiu. La Clara va preguntar si podia veure la llibreta, i es va posar a llegir amb ella, tot i que recordava exactament cada lletra:

20/6/92

La Mercè m'ha dit que escrigui un diari d'estiu, com que no ens veurem fins al setembre... diu que potser m'ajuda a exterioritzar els meus sentiments ara que no tindrè les seves sessions. Escric això al cotxe de camí a Frígols. És el poble on va néixer el meu pare, però només hi vaig anar de petit. Pel que sé, el poble és una merda: hi ha més ovelles que persones. M'estaré a casa de l'Anna. Recordo que ella era molt amable, així que potser no és tot tan horrible. Per si de cas, m'ha omplert la maleta de llibres, no vull avorrir-me.

24/6/92

Ja m'he instal·lat. Tinc una habitació per a mi sol i no m'equivocava amb l'Anna, és amable. Ahir em va recomanar que donés una volta i que seguís un camí que entrava al bosc. Em va portar a un prat ple de flors i molt bonic. Em vaig posar a llegir a l'ombra d'un arbre que hi havia al mig.

Una noia molt rara es va posar al meu costat de sobte i es va posar a parlar-me de ximpleries com si em conegués. Juro que es va posar a donar nom a les papallones. Després d'una estona va mirar el rellotge i va marxar en direcció contrària al poble.

L'Anna diu que és una noia molt bona, neta d'una amiga seva.

28/6/92

M'he fet amic de la Gea (la noia del prat). L'Anna tenia raó, és molt bona noia. Al principi sorprèn tota la seva energia, però quan t'hi acostumes és molt agradable estar amb ella. Resulta que també li agrada llegir i hem començat a parlar de llibres que hem llegit i coses així. És fàcil parlar-hi. De moment només l'he vista al prat. Sempre s'hi està com una hora o així i després marxa. Li preguntaré on va, però és una mica esquiva amb el tema quan l'he tret.

7/7/92

Vaig descobrir on anava la Gea cada dia. Resulta que té una cabana prop del prat. No és gaire cosa, però és acollidora. No semblava gaire contenta quan li vaig demanar on anava. Es veu que és una bruixa i fa servir la cabana com a cuina per a les seves pocions, tot i que també té un sofà i menjar de veritat. La seva mare tenia un llibre i el va heretar quan va morir fa quatre anys. Suposo que no m'ho volia dir per por que em rigués d'ella, però no crec que sigui per a tant.

Això només confirma el que se'm va ocórrer l'altre dia: la Gea no és una bruixa, és una fada. Juro que si l'hagués de descriure amb una paraula seria "bosc". Ella és com un element més de la natura. Quan camina pel bosc sembla un cérvol. Quan recull flors sembla una papallona. A més, la roba que fa servir és blanca i vaporosa. Quan li ho vaig dir va riure i va dir que, si fos una fada, hauria sortit volant fa molt de temps.

10/7/92

Des de l'altre dia em trobo amb la Gea a la cabana cada dia i passem més estona junts. Ella fa pocions i m'ensenya com es tallen les herbes mentre jo llegeixo. També parlem (parlem molt) i hem començat a tocar altres temes: ara les nostres converses són més profundes. Li he parlat dels pares. És la primera vegada que li explico a algú (la Mercè no val perquè és la meva psicòloga) i crec que m'ha anat bé parlar-ne amb algú que m'importi de veritat. També m'ha parlat de la seva mare. Es veu que totes les dones de la seva família són fades i que era molt propera a la seva mare. Ara viu amb la seva àvia des de fa quatre anys.

És com si ens coneguéssim de tota la vida. L'Anna diu que és perquè a l'estiu tot passa més de pressa. Jo crec que també és perquè ens complementem molt bé.

13/7/92

Estic molt enfadat. La Gea i jo caminàvem pel carrer del poble i ens hem trobat uns nois del poble. Quan ja els havíem passat ens han cridat i jo m'hauria girat si la Gea no m'hagués aturat i m'hagués fet seguir caminant. Han començat a cridar-li coses horribles que no em ve de gust repetir perquè no són veritat. En general, es reien d'ella i de la seva mare. La Gea ha fet com si res.

L'Anna diu que segurament és el Dídac, un noi molt pesat que sempre és insuportable. Mai m'havia sentit tan enfadat i impotent.

22/7/92

Juro que el Dídac (o com es digui el noi aquell) se'n pot anar a fer punyetes i no tornar. Ja porta des d'aquell dia que ens el vam trobar al carrer molestant-me quan em veu i sé que, tot i que no ho diu, a la Gea també.

Ahir aquest noi va anar a la cabana i va pintar la paraula "puta" molt gran a la porta. Ho hem trobat avui quan tornàvem del riu, on havíem anat a banyar-nos. A la Gea li ha sabut molt greu i s'ha posat a plorar. M'he assegut amb ella fins que s'ha adormit i he netejat la porta. Després m'ha dit que no vol que pensi malament d'ella i jo li he dit que aquells imbècils només diuen mentides.

He parlat amb l'Anna i està molt disgustada. M'ha promès que parlarà amb els pares del Dídac. M'agradaria quedar-me aquí tot l'any per no deixar la Gea sola amb aquella gent.

28/7/92

Es pot estimar algú que coneixes només des de fa un mes? Jo crec que sí, m'ha passat amb la Gea. No l'estimo en sentit romàntic ni tota aquella parafernàlia... però és la meva millor amiga i fa res que ens coneixem.

He de tornar a casa el quinze d'agost, però no vull. A casa només hi ha baralles, i aquí he estat més feliç que no pas ho he estat en molt de temps. Sé que encara podré escriure cartes a la Gea (i a l'Anna, també m'hi he fet proper), però no serà el mateix.

6/8/92

Avui he tingut una molt bona idea. He vist que la Gea estava trista perquè marxava, així que se m'ha acudit dir-li que em porti d'excursió a recollir herbes perquè sé que li encanta caminar pel bosc i les muntanyes. M'ha dit que és molt bona idea i que podem anar demà a un cim proper al poble on va sovint. En tinc moltes ganes.

7/8/92

Ja hem arribat al cim. M'he emportat el diari (crec que començaré a escriure més). La Gea està recollint herbes, i m'ha dit que m'espera. L'ajudaria, però jo no en sé, d'herbes; a més, les plantes neixen molt a prop de la vora i em fa una mica de por. Així que m'he assegut a mirar les vistes des d'aquí, en un banc molt més segur.

Això era tot el que hi havia escrit al diari. La Clara va repassar l'última entrada un parell de vegades abans de mirar la Gea, que havia estat llegint amb ella tota l'estona. La Gea tenia els ulls plorosos i la Clara no entenia res.

—Gea, per què tens el diari d'aquest noi? —Ho va preguntar amb la mateixa cura amb què s'agafaria una bombolla de sabó, com si s'hagués de trencar.

—Aquell dia... —la Gea va començar a parlar. Estava asseguda amb la mirada en un punt fix—. Mentre jo recollia flors i el Lluç em mirava... Va aparèixer el Dídac... aquell noi que... —la Clara va assentir perquè continués parlant—. Va arribar el Dídac i es va tornar a ficar amb mi. No sé què hi feia, allà, però es va passar bastant, aquell cop. Jo no deia res, però el Lluç... el Lluç es va posar dret i va venir a defensar-me. Tot va anar molt de pressa... de cop s'estaven barallant. Jo els vaig dir que paressin, però no em van fer cas... estaven molt a prop de la vora i... El Lluç va caure. Vam anar corrents per ajudar-lo, però quan vam arribar ja era massa tard.

La Gea va començar a plorar de forma silenciosa, com qui veu una pel·lícula molt trista. I la Clara, que havia estat escoltant tota l'estona, la va abraçar i llavors va començar a plorar de veritat, molt fort. Van estar així fins que la Gea es va quedar adormida.

GRUP G

**de 19 anys
endavant**

RECORD

AIXA SANTAMARIA SÀNCHEZ

Inspiro

La teva veu suau
es confon entre les gotes
que cauen sense pressa,
feliçes d'acompanyar-nos.

Expiro

I una carícia dolça
com tu
em recorre la galta
i em fa
tancar els ulls.

Somric i inspiro

Un pensament se m'escapa
i el trobo arraulit
abraçat al teu cos.
Per fer-li
justícia et faig un petó.

II

Bufa el vent.

Et busco, com sempre,
per no sortir volant,
però aquesta vegada no hi ets.
I, creu-me, t'estimo,
encara que de segur ho saps,
però entre dubtes i incertesa
sé que em toca marxar.
Espero mai no perdre't,
no del tot,
que si alguna cosa hem d'aprendre

que sigui a ser-hi,
encara que no sigui
com ens dicta el món.

III

No recordo l'última vegada
que vam dormir juntes,
i em persegueix
no poder dur la meva ment
a un lloc precís
on trobar-te a faltar.
Esperava tenir un moment
on poder tornar,
però la memòria
no concedeix favors;
o potser soc jo,
que no els sé apreciar.
Tal vegada fora perillós
trobar refugi en un record;
que de veure'ns cada nit
amagaria el sol
perquè no et deixi marxar.

IV

M'aferro al passat,
col·lecciono pols i llibres
i un àlbum de fotografies
que mai obro per si de cas.
Em fa por veure't somriure
i, sense poder-ho evitar,
tornar a buscar-te en un record
que porta temps tancat amb clau.

L'SPLENDOR OF THE SEA

RAMON SALA FERNANDEZ DE ARANBURU

T'escric ara que l'Splendor of the Sea torna a ser davant de Premià, fondejat a mitja milla de la platja com una bèstia cansada que hagués vingut a morir davant nostre. És un bergantí llarg i orgullós, de ben bé cent peus d'eslora. La Union Jack, amb l'escut imperial, penja flonja i immòbil a popa. No corre gens d'aire. La mar és plana i densa, gairebé mercurial, com si contingués la respiració.

Des de terra estant, la nau es veu massa quieta per ser innocent del tot. I jo sé, sense haver-la trepitjada mai, que allà dins hi ha una ombra que pesa més que la fusta, més que les veles, més que la càrrega. És el capità Blake Blackwood. Encara que no baixi a terra, encara que s'amagui darrere la distància i la seva supèrbia, jo sé quan és a bord. Hi ha presències que no s'esborren: es dipositen dins teu com la sal.

Quan han començat a baixar els homes als esquifs, tota la platja s'ha tornat un teatre d'emocions. Els crits de benvinguda es mesclaven amb els plors, i els plors amb aquell riure estrany que a vegades fa la gent quan no sap si donar gràcies o maleir la sort. Han tornat colrats, magres, amb els rostres estriats de salabor i vent. Homes de mar. Homes marcits. Alguns hi han deixat la joventut; d'altres, alguna cosa pitjor, una cosa sense nom que se'ls ha quedat a dins dels ulls, com si encara miressin una costa que no és aquesta.

Però no tots han tornat. La mar no torna mai el mateix que s'enduu.

Això és el primer que pensa tothom encara que no ho digui. L'alegria sempre arriba esberlada. Enmig dels vius, dues absències caminaven també, ben visibles, eren les ombres dels que no havien tornat. Un poble com el nostre no sap celebrar res sencer: sempre hi ha una cadira buida darrere la festa.

He vist de lluny el capità Blackwood recolzat a la batallola, amb la jaqueta descordada i aquell posat d'home que ha arribat massa lluny per recular i massa cansat per continuar. No ha baixat. No baixa mai. L'Splendor li és refugi i presó. Diuen que només troba refugi en el beure, i que a terra es perd. Hi ha homes que governen tempestes, però no saben què fer quan trepitgen un carrer, quan han de mirar una cara coneguda, quan una dona els mira sense por.

Els que han desembarcat han anat Camí Ral enllà, carregats amb fardells a l'esquena, com si cadascú dugués la seva creu. Els seguien dones, criatures, mares que ploraven sense escàndol, esgotades fins i tot per l'alegria. A Premià les dones hem après a no fer gaire soroll. El soroll se l'enduen els homes a la mar, a les guerres o a les tavernes.

Mossèn Magí Orriols Vilalta, que té més olfacte per a l'almoïna que per a les ànimes, ha organitzat de seguida una acció de gràcies. Sabia que calia aplegar la gent en calent, quan encara la por no s'ha refredat i la gratitud fa afluir la mà. A l'església, amb la calor enganxada a les parets, el rector ha fet el que fan tots els rectors en casos semblants: atribuir a la providència allò que han salvat el timó, la perícia i la desesperació dels homes.

Suava com una bèstia de càrrega, el pobre mossèn. Les gotes li lliscaven papada avall mentre encomanava resignació a les viudes que s'estrenaven en aquell ofici nou, tan trist i tan mal pagat. Que la conformitat és el millor consol, ha dit. Que Déu sap el que es fa. Que cal ser agraïts amb la Verge de la Cisa i amb Sant Cristòfol, que són dies de Festa Major. El que es diu sempre, però més a poc a poc, perquè amb els anys repapieja i les paraules li tornen dues vegades a la boca abans de sortir.

Mentre ell garlava, passaven safata. Els més devots hi deixaven alguna moneda de plata. Els més fatxendes hi amollaven bitllets grossos d'alguna república exòtica, lluent i inútils, que feien més efecte que servei. I els més mesquins hi esquitxaven xavalla amb aquella cara de qui paga peatge a Déu per no semblar pitjor del que és. Aquí ens coneixem tots. Alguns tenien el cor més negre que l'ànima de Judes, però a l'església, ben pentinats, al tocar l'aigua beneïda ho feien amb un posat que semblaven ressuscitats per la clemència divina.

Abans de sortir del temple, el que més em va commoure fou en Jaume Cisa, el meu fillol, el pilot més alt i ben plantat de la colla. Amb una dignitat que feia mal, va dipositar als peus de l'altar l'exvot que havia pintat ell mateix. Sempre ha tingut traça per dibuixar. En el quadre, l'Splendor of the Sea apareixia llunyà, deixant enrere un braç de mar entre costes abruptes, sota un cel tan negre que semblava a punt de desplomar-se sobre el món. A sota hi havia escrit:

Salvament miraculós a l'estret de Malacca. A la memòria del meu amic Lluís Font, guaita de la cofa, i del meu estimadíssim germà petit, Joan Salvador Cisa, en Vadó, que portava el timó quan l'onada gegantina escombrà la coberta.

Aquell exvot deïa la veritat més bé que la missa. Aquells homes venien de l'infern. I alguns n'havien tornat a mig cremar.

Premià de Mar és un poble de dones. Això t'ho dic sense exagerar. Un poble sostingut per dones, cosit per dones, vetllat per dones. Els homes, aquí, duren poc: o són a la mar, o a la guerra, o sota terra. Els que no s'ofeguen, maten; i els que no maten, tornen amb la mirada enfonsada, com si una part d'ells hagués quedat per sempre més mar endins. La mar no torna mai el mateix que s'enduu.

Sense l'Splendor, Premià és un poble tranquil. Soles, sí; avorrides, també, però no pas desamparades. Ens fem companyia les unes a les altres. A la plaça de l'Església fem boixets, puntes i randes. La Lali, la dona d'en Jaume, és la més traçuda de totes. Les seves

mans sembla que no cusin: encanten. Les senyores de Barcelona ens en compren, i també la dona de l'alcalde, Donya Mercè Vilapruna i de Ferranal, que es tria les peces com si repartís gràcies reials, menystenint amb els dits allò que no li abelleix.

Els mocadors i tapissos que no venem aquí, els homes se'ls enduen cap a Amèrica o a Marsella, on es paguen millor. Portem aigua del pou. Fa anys que sentim dir que la faran venir d'Argentona i que ens posaran una font com cal, amb rajola i santet. Ja ho veurem. Fa anys que ens prometen de tot i, de moment, de les promeses, no en veiem ni l'ombra.

La mainada, això sí, viu a cor què vols. Salten a corda, juguen a bales, corren esvalotats com orenetes. Són els únics que encara es prenen el món com si fos nou. Les dones, no. Les dones ja sabem el preu de les coses abans de tocar-les.

En un matí qualsevol, quan no tenim el poble capgirat per l'arribada d'un vaixell, ens llevem d'hora, endrecem la casa, traiem la pols de la Verge de la Cisa o de Sant Cristòfol, que tenim damunt la consola envoltats d'estampes, cartes i petxines de nacre que arriben de mar enllà. Enguany farà un quadre amb cargolins de les Filipines que m'han portat uns xicots a qui en Joaquim i jo vam ensenyar de lletra...

En Joaquim era un bon mestre. "Has fet sort", em deien. "T'estima, et respecta, és un home fi". I era veritat. Pobre Quimet. Tan esprimatxat, tan tossut, sempre escanyat per aquella tisi que se'l va endur a poc a poc, com si la mort l'anés desfilant fil a fil. Per no deixar-lo morir del tot en el record, per seguir parlant-li quan em falta el coratge de parlar amb els vius, m'hauria agradat tenir un daguerreotip seu per posar-lo al meu altar de les petites coses, recolzat a la Verge de la Cisa. Però els daguerreotips són per als rics. Obren els ulls dels morts, els vesteixen de diumenge, els retraten i te'ls deixen vius per sempre. Nosaltres, en canvi, ens anem apagant sense retrat i sense rastre, com si no haguéssim fet mai nosa al món.

Per això t'escric.

T'escric perquè em coneguis. Perquè ens coneguis. Perquè coneguis el teu poble, per si un dia hi tornes i encara en queda alguna cosa que puguis anomenar teva. Tria el teu camí. Fes com et dicti el cor. Jo ja no soc dona d'ordenar res a ningú.

A la plaça ens expliquem les coses de cadascuna i escoltem les poca-soltades de la Garsa, que és més llesta del que sembla i més feridora del que convindria. Quan Donya Mercè va deixar anar, tota estufada, que vivia molt atrafegada amb les responsabilitats del càrrec del seu marit, i que havia encarregat unes targetes on hi constés el seu nom sencer i els honors del batlle per si mai els convidaven al Liceu, la Garsa no s'hi va estar:

—Mira-te-la, la senyora! Ara et fas la marquesa? No tenies tantes ínfules quan et va fer un bombo aquell "prenda" de Barcelona. Desheretat per cràpula, poca entrada us deixaven a casa seva fins que va flairar la política i va començar a pujar. On s'ha vist! Una filla de peixatera fent-se la gran dama!

La plaça sencera va callar, que és la manera que té la gent d'escoltar millor. La Garsa, si hagués aplicat l'enginy a alguna cosa de profit, hauria arribat lluny. Però cadascú porta la seva guerra allà on pot, i ella la porta a la llengua.

La Lali, en canvi, és tota una altra cosa. Me l'estimo com si fóssim germanes. Vol que en Jaume es quedi al poble. Ja tenen prou diners. Diu que podria fer alguna cosa útil, que fins i tot el podrien fer alcalde, Déu no ho vulgui. En Jaume vol i dol. Admira el mar, però n'està tip del capità Blackwood i d'aquella manera anglesa de manar sense tractar ningú com a igual. Ell també havia volgut assemblelar-s'hi. Ara, quan el veu begut, el troba fastigós.

Jo conec bé en Blake Blackwood.

Va ser ell qui em va escriure el nom d'aquella cançó: *Shenandoah*. La va entonar la tripulació a cor el primer cop que l'Splendor va venir a Premià a buscar homes. Jo era jove. Sabia ballar polques i valsos, que aquí no era gaire habitual, i vaig ballar amb ell. Encara ara recordo la lleugeresa de la seva veu, la música, aquell mareig que no venia només del ball. Mai no havia sentit res que m'aixequés l'ànima d'aquella manera.

Ell va marxar. Es va fondre en l'horitzó, com es fonen les veles en la calitja. Així s'esvaeixen algunes coses: sense escàndol, sense comiat, deixant només una claror trista al lloc on havien estat.

Després vaig cedir a les propostes del mestre Joaquim. Va ser un bon marit. D'això no em puc queixar. I al cap de pocs mesos vas arribar tu.

Quan vas fer cinc anys, el mateix dia, en Joaquim se'n va anar del tot. La tisi, la fam i la vida curta dels mestres van acabar la feina. Aquí els mestres es moren de gana abans no els facin un monument. Jo ja no podia pujar-te com mereixies. Vaig fer el que vaig poder i també el que no s'hauria de fer mai: vaig decidir per tu.

Et vaig enviar a Cuba amb el meu germà Mariano, que et volgué afillar. En Jaume Cisa et va protegir durant la travessa i et portà a la hisenda de Cienfuegos, on en Mariano tenia terres, esclaus i un enginy per fer sucre i rom. Potser no m'ho perdonaràs mai. Potser sí. Tant se val, a hores d'ara. Ho vaig fer perquè visquessis. Ho vaig fer perquè aquí només et podia oferir estretor, dol i un futur de mirada baixa.

Ara l'Splendor of the Sea ha tornat, i jo sé que no el veuré gaires vegades més. El capità continua allà dalt, empresonat dins el seu propi nom. Jo continuo aquí baix, empresonada dins la meva memòria. Entre ell i jo hi ha tota la mar, tots els anys i tot allò que no va arribar a ser.

Siguis on siguis, que la sang et guïi.

I si mai tornes, escolta el mar.

Ell et parlarà de mi.